

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 października 2012 r.

Sąd Apelacyjny w Lublinie w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący - Sędzia	SA Zbigniew Makarewicz (sprawozdawca)
Sędziowie:	SA Andrzej Kaczmarek SA Bohdan Tracz
Protokolant	st. prot. sądowy Agnieszka Góral - Izdebska

przy udziale Piotra Łopatyńskiego prokuratora Prokuratury Okręgowej del. do Prokuratury Apelacyjnej w Lublinie po rozpoznaniu w dniu 23 października 2012 r.

sprawy P. M., A. J., D. S. (1), M. P., L. S., P. C., R. Ł. oskarżonych z art. 258 § 3 k.k. oraz z art. 258 § 1 k.k. i in.

z powodu apelacji wniesionych przez prokuratora i obrońców oskarżonych

od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu

z dnia 12 grudnia 2011 r., sygn. akt II K 148/09

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

1) na podstawie art. 69 § 1 k.k. i 70 § 1 k.k. oraz 73 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec R. Ł. kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza na okres próby 4 (czterech) lat i w tym okresie oddaje go pod dozór kuratora;

2) uchyla orzeczenie o wymierzeniu łącznych kar pozbawienia wolności odnośnie: A. J., D. S. (1), M. P. i L. S.;

II. uchyla zaskarżony wyrok w zakresie czynów przypisanych: A. J. w pkt IV, D. S. (1) w pkt VII, M. P. w pkt X oraz L. S. w pkt XIII wyroku wyczerpujących dyspozycję art. 258 § 1 k.k. i na podstawie art. 17 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne dotyczące tych czynów umarza;

III. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za obie instancje: od P. M. 4600 (cztery tysiące sześćset) zł, od A. J. 4400 (cztery tysiące czterysta) zł, od D. S. (1) i M. P. po 3900 (trzy tysiące dziewięćset) zł, zaś od L. S. 1900 (tysiąc dziewięćset) zł;

IV. w pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy uznając apelacje: prokuratora, obrońcy oskarżonego P. M. i obrońcy oskarżonego P. C. za oczywiście bezzasadne;

V. zasądza na rzecz Skarbu Państwa tytułem opłaty za drugą instancję: od P. C. 1300 (tysiąc trzysta) zł, zaś od R. Ł. 1000 (tysiąc) zł częściowej opłaty, zwalniając go od jej uiszczenia w pozostałej części;

VI. zwalnia oskarżonych od uiszczenia wydatków postępowania odwoławczego i określa, że ponosi je Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

P. M. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999 roku daty dziennej nieustalonej do grudnia 2002 roku, daty dziennej nieustalonej, w R., S., S. i innych miejscowościach na terenie województwa (...) i (...), w celu osiągnięcia korzyści majątkowej kierował zorganizowaną grupą przestępczą, mającą na celu popełnianie przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności czynów określonych w art. 282 kk, w ten sposób, iż w ramach utworzonej grupy, zlecał zadania i czynności oraz kierował ich wykonaniem przez podległych członków grupy, czym realizował cele dla których grupa została zorganizowana, - tj. o przestępstwo z art. 258 § 3 kk w zw. z art. 258 § 1 kk;

II. w okresie od września 1999 roku do września 2000 r. daty bliżej nieustalonej w miejscowości C. województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z E. C. (1), A. J., D. S. (1), M. P., L. S. i R. Ł., kierując wobec I. K. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie jego oraz członków jego rodziny, doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 20.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od stycznia 2000 do grudnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z E. C. (1) i A. J. oraz innymi nieustalonymi osobami, kierując wobec A. F. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia oraz jego córek, doprowadził A. F. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 5.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

IV. w okresie od lutego do września 2001 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z E. C. (1), A. J., D. S. (1), M. P. i P. C., kierując wobec J. K. (1) oraz jego syna, groźby zamachu na życie i zdrowie, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę gwałtownego zamachu na jego mienie, doprowadził J. K. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 25.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

V. w okresie od czerwca 2001 do kwietnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z E. C. (1), A. J., D. S. (1), M. P. i L. S., wywołując swoim zachowaniem u M. K. poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia, czym doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VI. w okresie od maja 2002 roku do czerwca 2002 roku daty dziennej nieustalonej w R. województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z E. C. (1), A. J., D. S. (1), M. P. oraz nieustalonym mężczyzną, grożąc J. S. pobiciem oraz „połamaniem”, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na jego życie i zdrowie, żądając pieniędzy w kwocie 10.000 złotych, przy czym doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 7.000 złotych, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VII. w 2002 roku daty dziennej nieustalonej w M. oraz R. województwa (...), kierując zorganizowaną grupą przestępczą zajmującą się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z E. C. (1), A. J., D. S. (1) i M. P., grożąc S. S. (1) pobiciem oraz zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie, a także kierując wobec niego groźby gwałtownego zamachu na jego mienie, poprzez zniszczenie prowadzonego przez pokrzywdzonego zakładu kamieniarskiego, doprowadził S. S. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

A. J. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999 roku daty dziennej nieustalonej do grudnia 2002 roku, daty dziennej nieustalonej, w R., S., S. oraz innych miejscowościach na terenie województwa (...) i (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności czynów określonych w art. 282 kk, w ten sposób, iż akceptując cele grupy wykonywał zleczone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów, dla których grupa została zorganizowana, - tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. w okresie od września 1999 roku do września 2000 r. daty bliżej nieustalonej w miejscowości C. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), D. S. (1), M. P., L. S. i R. Ł., kierował wobec I. K. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie jego oraz członków jego rodziny, doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 20.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od stycznia 2000 do grudnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M. i E. C. (1) oraz innymi nieustalonymi osobami, kierując wobec A. F. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia oraz jego córek, doprowadził A. F. do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 5.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk.

IV. w okresie od lutego do września 2001 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), D. S. (1), M. P. i P. C., kierując wobec J. K. (1) oraz jego syna, groźby zamachu na życie i zdrowie, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę gwałtownego zamachu na jego mienie, doprowadził J. K. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 25.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

V. w okresie od czerwca 2001 do kwietnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), D. S. (1), M. P. i L. S., wywołując swoim zachowaniem u M. K. poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia, czym doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VI. w okresie od maja 2002 roku do czerwca 2002 roku daty dziennej nieustalonej w R. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), D. S. (1), M. P. oraz nieustalonym mężczyzną, grożąc J. S. pobiciem oraz

„połamaniem”, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na jego życie i zdrowie, żądając pieniędzy w kwocie 10.000 złotych, przy czym doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 7.000 złotych, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VII. w 2002 roku daty dziennej nieustalonej w M. oraz R. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), D. S. (1) i M. P., grożąc S. S. (1) pobiciem oraz zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie, a także kierując wobec niego groźby gwałtownego zamachu na jego mienie, poprzez zniszczenie prowadzonego przez pokrzywdzonego zakładu kamieniarskiego, doprowadził S. S. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

D. S. (1) został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999 roku daty dziennej nieustalonej do grudnia 2002 roku, daty dziennej nieustalonej, w R., S., S. i innych miejscowościach na terenie województwa (...) i (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności czynów określonych w art. 282 kk, w ten sposób, iż akceptując cele grupy wykonywał zlecone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów dla których grupa została zorganizowana, - tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. w okresie od września 1999 roku do września 2000 r. daty bliżej nieustalonej w miejscowości C. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), M. P., L. S. i R. Ł., kierując wobec I. K. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie jego oraz członków jego rodziny, doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 20.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od lutego do września 2001 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), M. P. i P. C., kierując wobec J. K. (1) oraz jego syna, groźby zamachu na życie i zdrowie, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę gwałtownego zamachu na jego mienie, doprowadził J. K. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 25.000 złotych, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

IV. w okresie od czerwca 2001 do kwietnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), M. P. i L. S., wywołując swoim zachowaniem u M. K. poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia, czym doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

V. w okresie od maja 2002 roku do czerwca 2002 roku daty dziennej nieustalonej w R. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), M. P. oraz nieustalonym mężczyzną, grożąc J. S. pobiciem oraz „połamaniem”, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na jego życie i zdrowie, żądając pieniędzy w kwocie 10.000 złotych, przy czym doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia

własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 7.000 złotych, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VI. w 2002 roku daty dziennej nieustalonej w M. oraz R. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1) i M. P., grożąc S. S. (1) pobiciem oraz zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie, a także kierując wobec niego groźby gwałtownego zamachu na jego mienie, poprzez zniszczenie prowadzonego przez pokrzywdzonego zakładu kamieniarskiego, doprowadził S. S. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

M. P. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999 roku daty dziennej nieustalonej do grudnia 2002 roku, daty dziennej nieustalonej, w R., S., S. i innych miejscowościach na terenie województwa (...) i (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności czynów określonych w art. 282 kk, w ten sposób, iż akceptując cele grupy wykonywał zleczone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów, dla których grupa została zorganizowana, - tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. w okresie od września 1999 roku do września 2000 r. daty bliżej nieustalonej w miejscowości C. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), D. S. (1), L. S. i R. Ł., kierując wobec I. K. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie jego oraz członków jego rodziny, doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 20.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od lutego do września 2001 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), D. S. (1) i P. C., kierując wobec J. K. (1) oraz jego syna, groźby zamachu na życie i zdrowie, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę gwałtownego zamachu na jego mienie, doprowadził J. K. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 25.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

IV. w okresie od czerwca 2001 do kwietnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), D. S. (1) i L. S., wywołując swoim zachowaniem u M. K. poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia, czym doprowadził go do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

V. w okresie od maja 2002 roku do czerwca 2002 roku daty dziennej nieustalonej w R. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), D. S. (1) oraz nieustalonym mężczyzną, grożąc J. S. pobiciem oraz „połamaniem”, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na jego życie i zdrowie, żądając pieniędzy w kwocie 10.000 złotych, przy czym doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 7.000 złotych, czyniąc sobie z popełnienia tego przestępstwa stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

VI. w 2002 roku daty dziennej nieustalonej w M. oraz R. województwa (...), działając w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1) i D. S. (1), grożąc S. S. (1) pobiciem oraz zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie, a także kierując wobec niego groźby gwałtownego zamachu na jego mienie, poprzez zniszczenie prowadzonego przez pokrzywdzonego zakładu kamieniarskiego, doprowadził S. S. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 zł, przy czym z popełnienia tego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

L. S. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od listopada 1999 roku daty dziennej nieustalonej do grudnia 2002 roku, daty dziennej nieustalonej, w R., S. i innych miejscowościach na terenie województwa (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi i nieustalonymi osobami brał udział w zorganizowanej grupie przestępczej, zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, w szczególności czynów określonych w art. 282 kk, w ten sposób, iż akceptując cele grupy wykonywał zlecone lub przyjęte w ramach grupy zadania i czynności umożliwiające realizację celów dla których grupa została zorganizowana, - tj. o przestępstwo z art. 258 § 1 kk;

II. w okresie od września do grudnia 1999 roku daty bliżej nieustalonej w miejscowości C. województwa (...), biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), A. J., D. S. (1), M. P. i R. Ł. oraz innymi nieustalonymi osobami, kierował wobec I. K. groźby zamachu na życie i zdrowie jego oraz członków jego rodziny, czym doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 20.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

III. w okresie od czerwca 2001 do kwietnia 2002 roku daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), biorąc udział w zorganizowanej grupie przestępczej zajmującej się popełnianiem przestępstw przeciwko mieniu, wspólnie i w porozumieniu z P. M., E. C. (1), A. J., D. S. (1) i M. P., kierował wobec M. K. groźby karalne, wywołując swoim zachowaniem u pokrzywdzonego poczucie zagrożenia jego życia i zdrowia, czym doprowadził wskazanego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 10.000 złotych, przy czym z popełnienia przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk w zw. z art. 65 § 1 kk;

P. C. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od lutego do września 2001 roku, daty dziennej bliżej nieustalonej w S. województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), D. S. (1) i M. P., kierując wobec J. K. (1) oraz jego syna, groźby zamachu na życie i zdrowie, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę gwałtownego zamachu na jego mienie, doprowadził J. K. (1) do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 25.000 zł, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk.

R. Ł. został oskarżony o to, że:

I. w okresie od września 1999 roku do września 2000 r. daty bliżej nieustalonej w miejscowości C. województwa (...), wspólnie i w porozumieniu z P. M., A. J., E. C. (1), M. P., D. S. (1) i L. S., kierując wobec I. K. groźby karalne, a także zachowując się w sposób, który wzbudził w pokrzywdzonym uzasadnioną obawę zamachu na życie i zdrowie jego oraz członków jego rodziny, doprowadził wskazanego pokrzywdzonego do rozporządzenia własnym mieniem poprzez wydanie kwoty 20.000 zł, - tj. o przestępstwo z art. 282 kk.

Wyrokiem z dnia 12 grudnia 2012r. Sąd Okręgowy w Radomiu orzekł:

P. M. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż działał on w okresie od stycznia 1999 roku do grudnia 2002 roku i za czyn ten na podstawie art. 258§3kk w zw. z art. 258§1kk skazał go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 258§3kk,

P. M. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach od II - VII czynów, stanowiących przestępstwa określone w art. 282kk w zw. z art. 65kk według stanu prawnego na dzień 6.06.1997 roku, z tym, że przyjął, że każdego z tych czynów dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej oraz stwierdzając, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz ustalił, iż czyn zarzucany mu w punkcie II aktu oskarżenia popełnił w dacie bliżej nieustalonej od stycznia 1999 roku do grudnia 1999 roku na podstawie art. 282kk w zw. z art. 65kk w zw. z art. 64§2kk w zw. z art. 91§1kk i art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył P. M. karę 5 (pięciu) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 400 (czterystu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

Na podstawie art.91§2kk, 86§1 kk orzeczone wyżej w punktach I i II jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył P. M. łączną karę 5 (pięciu) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

A. J. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym, że przyjął, że działał on w okresie od stycznia 1999 roku do grudnia 2002 roku i za czyn ten na podstawie art. 258§1kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjął za podstawę wymiaru kary,

A. J. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach od II - VII czynów, stanowiących przestępstwa określone w art. 282kk w zw. z art. 65kk według stanu prawnego na dzień 6.06.1997 roku, z tym, że przyjął, że każdego z tych czynów dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz stwierdził, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz ustalił, iż czyn zarzucany mu w punkcie II aktu oskarżenia popełnił w dacie bliżej nieustalonej od stycznia 1999 roku do grudnia 1999 roku na podstawie art. 282kk w zw. z art. 65kk w zw. z art. 64§2kk w zw. z art. 91§1kk i art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył A. J. karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 400 (czterystu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

Na podstawie art. 91§2kk, 86§1 kk orzeczone wyżej w punktach IV i V jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył A. J. łączną karę 4 (czterech) lat pozbawienia wolności,

D. S. (1) uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym, że przyjął, że działał on w okresie od stycznia 1999 roku do grudnia 2002 roku i za czyn ten na podstawie art. 258§1kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjął za podstawę wymiaru kary,

D. S. (1) uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach od II - VI czynów, stanowiących przestępstwa określone w art.282kk w zw. z art. 65kk według stanu prawnego na dzień 6.06.1997 roku, z tym, że przyjął, że każdego z tych czynów dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz stwierdził, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz ustalił, iż czyn zarzucany mu w punkcie II aktu oskarżenia popełnił w dacie bliżej nieustalonej od stycznia 1999 roku do grudnia 1999 roku na podstawie art. 282kk w zw. z art. 65kk w zw. z art. 64§2kk w zw. z art. 91§1kk i art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył D. S. (1) karę 3 (czterech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

Na podstawie art.91§ 2 kk, 86§1 kk orzeczone wyżej w punktach VII i VIII jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył D. S. (1) łączną karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

M. P. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym, że przyjął, że działał on w okresie od stycznia 1999 roku do grudnia 2002 roku i za czyn ten na podstawie art. 258§1kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjął za podstawę wymiaru kary,

M. P. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach od II - VI czynów, stanowiących przestępstwa określone w art. 282kk w zw. z art. 65kk według stanu prawnego na dzień 6. 06. 1997 roku, z tym, że przyjął, że każdego z tych czynów dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz stwierdził, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz ustalając, iż czyn zarzucany mu w punkcie II aktu oskarżenia popełnił w dacie bliżej nieustalonej od stycznia 1999 roku do grudnia 1999 roku na podstawie art. 282kk w zw. z art. 65kk w

zw. z art. 64§2kk w zw. z art. 91§1kk i art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył M. P. karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 350 (trzystu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

Na podstawie art.91§2kk, 86§1 kk orzeczone wyżej w punktach X i XI jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył M. P. łączną karę 3 (trzech) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

L. S. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, z tym, że ustalił, iż czynu tego dopuścił się w okresie od stycznia 1999 roku do grudnia 2002 roku i za czyn ten na podstawie art. 258§1kk skazał go na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, ten sam przepis przyjął za podstawę wymiaru kary,

L. S. uznał za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach od II- III czynów, stanowiących przestępstwa określone w art. 282kk w zw. z art. 65kk według stanu prawnego na dzień 6.06.1997 roku, z tym, że przyjął, że każdego z tych czynów dopuścił się działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, oraz stwierdził, że popełnił je w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu oraz ustalając, iż czyn zarzucany mu w punkcie II aktu oskarżenia popełnił w dacie bliżej nieustalonej od stycznia 1999 roku do grudnia 1999 roku, zaś czyn zarzucany mu w punkcie III w okresie po 9 czerwca 2001 roku do kwietnia 2002 roku, w dacie bliżej nieustalonej, lecz z wyłączeniem okresu od 18 czerwca do 29 czerwca 2001 roku na podstawie art. 282kk w zw. z art. 65kk w zw. z art. 64§2kk w zw. z art. 91§1kk i art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w ilości 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

Na podstawie art.91§2kk, 86§1 kk orzeczone wyżej w punktach XIII i XIV jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył L. S. łączną karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności,

P. C. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym, że ustalił, iż działał on w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i na podstawie art. 282kk skazał P. C. na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył mu grzywnę 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

R. Ł. uznał za winnego czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, z tym, że ustalił, iż czynu tego dopuścił się w okresie od stycznia 1999 roku do grudnia 1999 roku, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej i czyn ten zakwalifikował z art. 282kk i skazał R. Ł. na podstawie art. 282kk na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, przyjmując za podstawę wymiaru kary art. 282kk, na podstawie art. 33§1, 2 i 3kk wymierzył mu grzywnę w ilości 100 (stu) stawek dziennych określając wysokość każdej stawki na kwotę po 50 (pięćdziesiąt) złotych,

Na podstawie art. 63§1kk na poczet orzeczonej wyżej kary pozbawienia wolności zaliczył P. M. okres rzeczywistego pozbawienia wolności od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia 6 maja 2011 roku, A. J. od 19 stycznia 2009 roku do 10 marca 2009 roku, od 15 kwietnia 2010 roku do 6maja 2011 roku, D. S. (1) od dnia 9 czerwca 2009 roku do dnia 19 maja 2011 roku, M. P. od 9 czerwca 2009 roku do 20 maja 2011 roku, L. S. od dnia 23 lipca 2009 roku do dnia 6 maja 2011 roku, P. C. od dnia 21 marca 2011 roku do dnia 6 maja 2011 roku, R. Ł. od dnia 19 stycznia 2009 roku do dnia 1 października 2009 roku.

Oskarżonych: P. M., A. J., D. S. (1), M. P., L. S., P. C., R. Ł. obciążył kosztami w równej części, w tym wydatkami poniesionymi w niniejszej w sprawie oraz każdego z nich opłatą sądową.

Wyrok powyższy został zaskarżony przez prokuratora i obrońców oskarżonych.

Prokurator na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 444 k.p.k. powyższy wyrok zaskarżył w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonych: P. M., A. J. (w zakresie czynów opisanych w pkt II-VII aktu oskarżenia i kary łącznej), D. S. (1) i M. P. (w zakresie czynów opisanych w pkt II-VI aktu oskarżenia i kary łącznej), L. S. (w zakresie czynów opisanych w pkt II-III aktu oskarżenia i kary łącznej) P. C. i R. Ł..

W oparciu o przepisy art. 427 § 1 i 2 k.p.k. i art. 438 pkt 4 k.p.k. zarzucił:

I. rażąco niewspółmierność kar jednostkowych za czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt I oraz II-VII (w zakresie orzeczenia o karze pozbawienia wolności) i kary łącznej orzeczonej wobec P. M. w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanych mu przestępstw, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierował się oskarżony, jego roli w popełnionym w zorganizowanej grupie przestępczej czynie, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych;

II. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej za czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt II-VII (w zakresie orzeczenia o karze pozbawienia wolności) i kary łącznej orzeczonych wobec A. J. w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanych mu przestępstw, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierował się oskarżony, jego roli w popełnionym w zorganizowanej grupie przestępczej czynie, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych;

III. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej za czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt II-VI (w zakresie orzeczenia o karze pozbawienia wolności) i kary łącznej orzeczonych wobec D. S. (1) w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierował się oskarżony, jego roli w popełnionym w zorganizowanej grupie przestępczej czynie, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych;

IV. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej za czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt II-VI (w zakresie orzeczenia o karze pozbawienia wolności) i kary łącznej orzeczonych wobec M. P. w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanych mu przestępstw, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierował się oskarżony, jego roli w popełnionym w zorganizowanej grupie przestępczej czynie, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych;

V. rażąco niewspółmierność kary jednostkowej za czyny opisane w akcie oskarżenia w pkt II-III i kary łącznej orzeczonych wobec L. S. w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanych mu przestępstw, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierował się oskarżony, jego roli w popełnionym w zorganizowanej grupie przestępczej czynie, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych;

VI. rażąco niewspółmierność kary orzeczonej wobec P. C. w stosunku do bardzo wysokiej szkodliwości przypisanego mu przestępstwa, stopnia zawinienia, niskich pobudek, którymi kierował się oskarżony, wskutek czego tak orzeczona kara nie zapewnia spełnienia celów kary w zakresie jej społecznego oddziaływania oraz celów zapobiegawczych i wychowawczych;

VII. niesłuszne niezastosowanie wobec P. M., A. J., D. S. (1), M. P., L. S., P. C. oraz R. Ł. środków karnych w postaci obowiązku naprawienia wyrządzonych przestępstwami szkód, podczas gdy okoliczności sprawy jednoznacznie przemawiają za orzeczeniem środków tego rodzaju.

Stosownie do treści art. 427 § 1 k.p.k. i art. 437 § 1 i 2 k.p.k. prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

I. wymierzenie P. M. za czyn określony w pkt I aktu oskarżenia kary pięciu lat pozbawienia wolności, za czyny określone w pkt II-VII aktu oskarżenia obok wymierzonej kary grzywny – kary ośmiu lat pozbawienia wolności, kary łącznej dziesięciu lat pozbawienia wolności;

II. wymierzenie A. J. za czyny określone w pkt II-VII aktu oskarżenia obok wymierzonej kary grzywny – kary sześciu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności, kary łącznej siedmiu lat i sześciu miesięcy pozbawienia wolności;

III. wymierzenie D. S. (1) za czyny określone w pkt II-VI aktu oskarżenia obok wymierzonej kary grzywny – kary sześciu lat pozbawienia wolności, kary łącznej siedmiu lat pozbawienia wolności;

IV. wymierzenie M. P. za czyny określone w pkt II-VI aktu oskarżenia obok wymierzonej kary grzywny – kary sześciu lat pozbawienia wolności, kary łącznej siedmiu lat pozbawienia wolności;

V. wymierzenie L. S. za czyny określone w pkt II-III aktu oskarżenia kary pięciu lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 300 stawek dziennych po 50 zł każda, kary łącznej sześciu lat pozbawienia wolności;

VI. wymierzenie P. C. kary pięciu lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 250 stawek dziennych po 50 zł każda;

VII. wymierzenie R. Ł. kary czterech lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 50 zł każda;

VIII. orzeczenie wobec oskarżonych P. M., A. J., D. S. (1), M. P., L. S. i R. Ł. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, tj. w kwocie 20.000 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego I. K.;

IX. orzeczenie wobec oskarżonych P. M. i A. J., obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, tj. w kwocie 5.000 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego A. F.;

X. orzeczenie wobec oskarżonych P. M., A. J., D. S. (1), M. P. i P. C. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, tj. w kwocie 25.000 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego J. K. (1);

XI. orzeczenie wobec oskarżonych P. M., A. J., D. S. (1), M. P. i L. S. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, tj. w kwocie 10.000 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego M. K.;

XII. orzeczenie wobec oskarżonych P. M., A. J., D. S. (1) i M. P. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, tj. w kwocie 7.000 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego J. S.;

XIII. orzeczenie wobec oskarżonych P. M., A. J., D. S. (1), M. P. obowiązku naprawienia wyrządzonej przestępstwem szkody w całości, tj. w kwocie 10.000 zł solidarnie na rzecz pokrzywdzonego S. S. (2);

Obrońca oskarżonego P. M. na podstawie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyżej wymieniony wyrok w punktach I, II, III i XIX w części dotyczącej oskarżonego na jego korzyść. Na podstawie art. 427 § 1 i 2 i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. zarzucił powyższemu wyrokowi:

I. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na treść orzeczenia:

1. art. 4 k.p.k. i art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k. poprzez oddalenie wniosków dowodowych złożonych przez obrońców skutkujących niewyjaśnieniem szeregu okoliczności faktycznych mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w tym przede wszystkim oddalenie wniosku dowodowego, o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu antropologii złożonego w dniu 21 czerwca 2011r., która to opinia pozwoliłaby na ustalenie, czy którakolwiek z osób znajdująca się na zdjęciach złożonych przez J. K. (2) to P. M.,

2. art. 172 k.p.k. poprzez uznanie za dopuszczalną konfrontację pośrednią polegającą na ujawnieniu E. C. (1) podczas przesłuchania z dnia 25.03.2009r. zeznań świadków S. W., I. K., J. K. (1), A. F. i S. S. (2), podczas gdy takiej czynności procesowej za dopuszczalną uznać nie można, bowiem zasugerowała E. C. (1), w jaki sposób ma uściślić sprzeczności i luki w swoich wyjaśnieniach;

3. art. 7 k.p.k. poprzez dokonanie oceny dowodów wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego poprzez dowolne nadanie waloru wiarygodności zeznaniom E. C. (1), w sytuacji gdy wiarygodność jego zeznań została w toku niniejszego procesu wielokrotnie podważona przez zeznania innych świadków, w tym zeznania świadka koronnego M. S., zeznania pokrzywdzonych M. K., J. i Z. K., S. S. (1), którzy w wielu istotnych aspektach takich jak przebieg zdarzeń, skład osobowy, wygląd sprawców, czy w ogóle fakt popełnienia przestępstwa zeznawali odmiennie,

4. art. 4, art. 5 § 2, art. 7, art. 92, art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., polegającą na jednostronnej i niekorzystnej dla oskarżonego ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz rozstrzygnięciu wszelkich wątpliwości wbrew zasadzie in dubio pro reo na niekorzyść oskarżonego oraz procedowaniu nieuwzględniającemu zasad prawidłowego rozumowania, wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oraz charakteryzującego się brakiem obiektywizmu w dążeniu do prawdy materialnej, a przede wszystkim przełamaniu zasady domniemania niewinności i przyjęcia a priori winy oskarżonego, jak również braku w treści uzasadnienia wyroku wnikliwej oceny wiarygodności dowodów, czy raczej dowodu, z zeznań świadka E. C. (1) na podstawie którego sąd uznał oskarżonego P. M. winnym zarzucanego mu czynu, a także dostatecznego wyjaśnienia dlaczego sąd odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym, a w szczególności zeznaniom świadka koronnego i zawnioskowanym przez obrońców świadków, którzy zaprzeczyli aby, okoliczności które wskazywał E. C. (1) były prawdą, a co za tym idzie, aby P. M. istotnie brał udział w przedmiotowych przestępstwach;

II. błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą zaskarżonego orzeczenia, mający istotny wpływ na jego treść przez:

1. przyjęcie bez jakiegokolwiek wątpliwości, iż oskarżony P. M. brał udział w popełnieniu zarzucanych mu czynów podczas gdy brak jest podstaw do ustalenia, że oskarżony dopuścił się popełnienia tych czynów, a jedynym dowodem wskazującym na jego ewentualny udział w popełnieniu tych przestępstw jest niewiarygodny dowód z zeznań E. C. (1) i równie niewiarygodny dowód z zeznań J. K. (2), w zakresie w którym stwierdził on, że jednym ze sprawców zdarzenia na jego szkodę był P. M., bowiem świadek ten w toku procesu wielokrotnie zeznawał odmiennie, podawał różne wersje przebiegu zdarzenia, a których zeznania nie znalazły żadnego potwierdzenia w innych przeprowadzonych w niniejszej sprawie dowodach,

2. uznanie, iż świadkowie zawnioskowani przez oskarżonego P. M. mieli interes w tym, aby składać korzystne zeznania na jego rzecz, w sytuacji gdy brak jest jakichkolwiek dowodów podważających wiarygodność składanych przez nich zeznań,

3. uznanie, iż podnoszona w toku procesu okoliczność możliwości popełniania wymienionych w akcie oskarżenia przestępstw przez E. C. (1) z innymi niż oskarżeni osobami tj. z R. N. i R. C., stanowiła tylko tak przyjętą linię obrony, w sytuacji gdy okoliczność ta podnoszona była nie tylko przez oskarżonych, ale przez wielu zeznających w niniejszej sprawie świadków w tym m.in. M. S., M. C., J. K. (3), I. K. w zakresie w jakim wskazał on, że jednym ze sprawców była osoba, która rysopisem odpowiadała R. N. ps. (...),

4. uznanie, iż zeznania E. C. (1) w pełni zasługują na wiarę w sytuacji gdy szereg dowodów przeprowadzonych w niniejszej sprawie podważa prawdziwość podawanych przez niego okoliczności, w tym między innymi zeznania świadków tj.:

- M. S. w zakresie w jakim zaprzeczył on braniu udziału w zdarzeniu na szkodę K. oraz w zakresie w jakim zaprzeczył on istnieniu zorganizowanej grupy przestępczej którą kierować miał P. M.,

- J. K. (1) w zakresie w jakim zaprzeczył on przelaniu kwoty 25 tysięcy na konto E. C. (1) i przekazania mu prostownika,

- M. K. w zakresie w jakim konsekwentnie twierdził, iż żadnego zdarzenia na jego szkodę nie było,

- T. O. w zakresie w jakim zaprzeczył on aby brał jakiegokolwiek udział w zdarzeniu na szkodę M. K.,

- S. W. i I. K. w zakresie w jakim odmiennie wskazywali oni liczbę sprawców, ich wiek, wygląd, a także sam przebieg zdarzenia, w tym między innymi kwestie przekazywania ewentualnych pieniędzy,

- A. F. w zakresie w którym odmiennie opisywał przebieg zdarzenia, w tym w szczególności odnośnie tego kto i ile osób kontaktowało się z nim w celu wymuszenia niekorzystnego rozporządzenia mieniem,

- J. S. w zakresie w jakim opisał on zachowanie poszczególnych sprawców, tego co mieli powiedzieć, a także w zakresie w jakim świadek odmiennie od E. C. (1) wskazywał markę i kolor samochodu, którym mieli przyjeżdżać sprawcy.

Wskazując na powyższe zarzuty obrońca wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego A. J. zaskarżył wyrok w pkt IV, V, VI oraz XIX zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia polegający na przyjęciu, że oskarżony A. J. dopuścił się czynów zarzucanych mu w akcie oskarżenia, podczas gdy całość zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i prawidłowo ustalony stan faktyczny przeczą temu wnioskowi;

2. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, polegającą na uznaniu, za wiarygodne wyjaśnień i zeznań E. C. (1), w których podnosił, że oskarżony A. J. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw, kierowanej przez P. M., w których opisując zaangażowanie A. J. w działanie tej grupy wskazywał, że uczestniczył on w planowaniu działania grupy i podziale zysków oraz kierował samochodem marki V. (...), którym poruszali się sprawcy w sytuacji, gdy po pierwsze stoją one w sprzeczności z konsekwentnymi i spójnymi wyjaśnieniami oskarżonego A. J., który stanowczo nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu czynów; po drugie nie znajdują bezpośredniego potwierdzenia w żadnym innym dowodzie przeprowadzonym w sprawie; po trzecie złożenie takiej treści zeznań i wyjaśnień przez E. C. (1) stanowi pomówienie oskarżonego A. J., które bierze źródło z faktu, że E. C. (1) jest skonfliktowany z oskarżonym A. J., a po czwarte są sprzeczne z zeznaniami świadków a zwłaszcza sprzeczne:

a) w odniesieniu do czynu z pkt I aktu oskarżenia z zeznaniami świadka M. S., z których wynika, że P. M. nie kierował zorganizowaną grupą przestępczą, gdyż nie miała ona stałego składu osobowego i pozbawiona była jakiegokolwiek stopnia trwałości;

b) w odniesieniu do czynu z pkt II aktu oskarżenia z zeznaniami świadków S. W. i I. K., którzy odmiennie opisali skład osobowy sprawców, liczbę sprawców, ich wygląd, a także sam przebieg zdarzenia, a zwłaszcza sprzeczne z zeznaniami S. W., który stwierdził, że kierowcą samochodu była osoba młoda, około dwudziestopięcioletnia, co w świetle zasad doświadczenia życiowego i logicznego rozumowania wyklucza udział A. J. w tym czynie;

c) w odniesieniu do czynu z pkt III aktu oskarżenia z zeznaniami świadka A. F. w zakresie okoliczności poprzedzających rozporządzenie mieniem oraz zeznaniami J. K. (3) w części dotyczącej jego pośrednictwa w odebraniu pieniędzy od pokrzywdzonego;

d) w odniesieniu do czynu z pkt IV aktu oskarżenia z zeznaniami J. K. (1) i Z. K. w zakresie dotyczącym przebiegu zdarzenia, ilości sprawców, ich wyglądu oraz okoliczności przelania pieniędzy przez J. K. (1) na rachunek bankowy E. C. (1);

e) w odniesieniu do czynu z pkt V aktu oskarżenia z zeznaniami świadka M. K., w których konsekwentnie zaprzeczał, by takie przestępstwo zostało na jego szkodę popełnione oraz z zeznaniami świadków T. O. i M. S., którzy spójnie podnosili, że nie brali udziału w zdarzeniach związanych z wymuszeniem rozbójniczym dotyczącym M. K.;

f) w odniesieniu do czynu z pkt VI aktu oskarżenia z zeznaniami świadka J. S. w tej części, w której świadek konsekwentnie twierdził, że sprawcy przyjeżdżali do niego samochodem osobowym marki M. koloru żółtego lub ceglastego oraz w części dotyczącej przebiegu zdarzenia, wyglądu oraz liczby sprawców i ich zachowania się;

g) w odniesieniu do czynu z pkt VII aktu oskarżenia z zeznaniami S. S. (1), który odmiennie opisał skład osobowy sprawców, liczbę sprawców, ich wygląd, udział E. C. (1) w tym przestępstwie, a także sam przebieg zdarzenia;

a nadto w sytuacji, gdy kolejne wyjaśnienia E. C. (1) składane w toku postępowania przygotowawczego nie były konsekwentne i spójne, jeśli chodzi o udział oskarżonych D. S. (1), M. P., L. S., R. Ł. i P. C. w poszczególnych czynach zarzuconych A. J., a ponadto, gdy w wyjaśnieniach i zeznaniach E. C. (1) zachodzi szereg wewnętrznych sprzeczności, jeśli chodzi o przebieg poszczególnych czynów, okoliczności poprzedzające te zdarzenia jak i mające po nich miejsce;

3. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego, polegającą na przyjęciu, że wyjaśnienia i zeznania E. C. (1) w zakresie, w którym podnosił, iż oskarżony A. J. brał udział w zorganizowanej grupie mającej na celu popełnianie przestępstw kierowanej przez P. M., korespondują z zeznaniami D. O. i M. S., podczas gdy z zeznań tych osób wynika tyle, że P. M. i A. J. byli kolegami i się spotykali, że ich razem widywano, a co za tym idzie z tych okoliczności nie można wywodzić, że ich relacje wykraczały poza wspomniany zakres;

4. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4 k.p.k. oraz art. 7 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę dowodów polegającą na przyjęciu, że wyjaśnienia i zeznania E. C. (1) zasługują na wiarę, w sytuacji gdy przeprowadzona w toku postępowania przygotowawczego niedopuszczalna konfrontacja pośrednia polegająca na ujawnieniu E. C. (1) podczas przesłuchania z dnia 25.03.2009 r. zeznań świadków S. W., I. K., J. K. (1), A. F. i S. S. (2) zasugerowała E. C. (1), w jaki sposób ma uściślić sprzeczności i luki w swoich wyjaśnieniach;

5. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia tj. art. 4, art. 5 §2, art. 92, art. 424 § 1 i § 2 k.p.k., polegającą na: dokonaniu wybiórczej i niekorzystnej dla oskarżonego analizy zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, rozstrzygnięciu nie dających się usunąć wątpliwości na nie korzyść oskarżonego, prowadzeniu postępowania w sposób charakteryzujący się brakiem obiektywizmu w dążeniu do prawdy materialnej oraz nie zawarciu w uzasadnieniu wyroku wszechstronnej oceny wiarygodności dowodów, a w szczególności dowodu z zeznań świadka E. C. (1), na podstawie którego Sąd uznał oskarżonego A. J. winnym zarzucanych mu czynów, a także wyczerpującego wyjaśnienia, dlaczego Sąd odmówił wiarygodności dowodom przeciwnym, a zwłaszcza zeznaniom świadka koronnego M. S.;

6. obrazę przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 2 i 3 k.p.k. poprzez bezzasadne oddalenie wniosku dowodowego o przeprowadzenie konfrontacji E. C. (1) i J. K. (3), mimo istniejących sprzeczności pomiędzy ich zeznaniami, a które ujawniły się na tle okoliczności pośrednictwa J. K. (3) w przekazaniu pieniędzy od pokrzywdzonego do rąk E. C. (1), podczas gdy okoliczności te wyjaśnienia wymagały, a ponadto niewątpliwie dostarczyłyby dodatkowych przesłanek do dokonania oceny zeznań tych świadków;

7. obrazę przepisów postępowania, który miał wpływ na treść orzeczenia tj. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. polegającego na bezpodstawnym oddaleniu wniosku dowodowego o przesłuchanie świadka M. D., podczas gdy przesłuchanie tego świadka było istotne dla zweryfikowania wyjaśnień E. C. (1) w części dotyczącej rzekomego popełnienia przestępstwa na szkodę J. S., zaś Sąd wniosek ten oddalił mimo, że nie podjął wystarczających wysiłków dla ustalenia adresu tego świadka.

Wskazując na powyższe podstawy wniosł o zmianę wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego M. P. zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

I. mogącą mieć wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania – art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k., art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k. polegającą na:

1. dowolnym, nie odzwierciedlającym zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, obdarzeniu walorem wiarygodności wyjaśnień i zeznań E. C. (2) w zakresie, w jakim wskazuje on na udział i rolę M. P. w popełnieniu przestępstw na

osobach I. K., J. K. (1), M. K., J. S. i S. S. (1) oraz w zakresie, w jakim wskazuje on na działanie oskarżonego w ramach grupy przestępczej,

2. dowolnym, nie odzwierciedlającym zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, przyjęciu, iż wyjaśnienia i zeznania E. C. (1), odnoszące się do osoby oskarżonego, działania przez oskarżonego w ramach grupy przestępczej i dokonania przez oskarżonego wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami przestępstw – wymuszeń rozbójniczych, mogą stanowić podstawę do przypisania oskarżonemu sprawstwa czynów opisanych w akcie oskarżenia, pomimo, że dowody te nie znajdują we wskazanym zakresie poparcia w innych, zgromadzonych w przedmiotowym postępowaniu dowodach, zaś sam E. C. (1), określając oskarżonego jako współsprawcę wymuszeń rozbójniczych i członka tej samej co on niewielkiej, kilkusobowej grupy przestępczej, nazywa go per „ten krępy”, nie potrafiąc nawet wskazać imienia lub pseudonimu oskarżonego,

3. dowolnym, nie odzwierciedlającym zasad wiedzy i doświadczenia życiowego, przyjęciu, że wyjaśnienia i zeznania E. C. (2), zasługują na obdarzenie ich walorem wiarygodności, bez należytego uwzględnienia faktu, iż dowody te stanowią pomówienia, złożone przez osobę żywotnie zainteresowaną wynikiem postępowania karnego oraz, jak można zasadnie wnioskować, mogą zmierzać do przerzucenia odpowiedzialności za przestępstwa na inne osoby czy też do uniknięcia odpowiedzialności karnej,

4. pominięciu pojawiających się w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym okoliczności, które mogły, w razie uznania ich za istotne i prawdziwe, doprowadzić do dokonania ustaleń odmiennych niż poczynione i przyjęte za podstawę zaskarżonego rozstrzygnięcia, w szczególności zaś brak dostatecznego rozważenia, iż żaden z przesłuchanych w sprawie pokrzywdzonych nie wskazuje na oskarżonego jako na sprawcę dokonanych na nim wymuszeń,

5. braku dostatecznego rozważenia faktu, że jedyną osobą, której rolę i udział w czynach objętych aktem oskarżenia potwierdzają inne dowody, przede wszystkim dowody o charakterze osobowym, jest E. C. (1),

II. obrazę przepisów prawa materialnego – art. 4 § 1 k.k., art. 101 § 1 pkt 4 k.k. i art. 258 § 1 k.k. – polegającą na braku rozważenia, czy w okolicznościach przedmiotowej sprawy odnośnie czynu zarzuconego oskarżonemu w pkt I aktu oskarżenia nie należy stosować przepisów względniejszych dla oskarżonego w zakresie ustawowego zagrożenia karą oraz przedawnienia karalności czynu, to jest przepisów obowiązujących w dacie popełnienia przestępstwa.

Mając powyższe na uwadze wniósł o:

- uchylenie zaskarżonego orzeczenia w pkt I (zarzut udziału oskarżonego w grupie przestępczej i umorzenie postępowania,

- zmianę zaskarżonego orzeczenia w pkt II – VI i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie we wskazanym zakresie uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji.

Obrońca oskarżonego D. S. (1) zaskarżył wyrok w całości zarzucając:

1. rażące naruszenie przepisów postępowania mogące mieć wpływ na treść orzeczenia, a polegające na naruszeniu:

a) art. 171 § 1 oraz § 4 k.p.k. w ten sposób, że świadkowi E. C. (1) odczytano treść zeznań innych świadków, co mogło zasugerować mu treść odpowiedzi na zadane pytanie;

b) art. 7 k.p.k., poprzez dowolną ocenę materiału dowodowego, bez uwzględnienia wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego;

c) art. 410 k.p.k. poprzez oparcie wyroku jedynie na wyjaśnieniach E. C. (1) oraz pominięciu okoliczności wynikających z zeznań innych świadków;

d) art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie niedających usunąć się wątpliwości co do sprawstwa oskarżonego, na niekorzyść oskarżonego D. S. (1);

e) art. 4 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. z art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. poprzez niedopuszczenie dowodu z zeznań świadka M. D., który to dowód miał na celu podważenie wiarygodności zeznań S. S., a jego przeprowadzenie wbrew twierdzeniom Sądu było możliwe;

2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że oskarżony D. S. popełnił zarzucane mu w akcie oskarżenia przestępstwa, podczas gdy prawidłowa analiza materiału dowodowego prowadzi do odmiennego wniosku.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o:

- uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów, ewentualnie

- o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonych P. C. i R. Ł. na podstawie art. 444 k.p.k. i art. 427 § 1 k.p.k. zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonych. Na podstawie art. 427 § 2 k.p.k. i art. 438 pkt 2 i 3 k.p.k. powyższemu wyrokowi zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść wyroku, a mianowicie:

a) art. 7 Konstytucji RP w zw. z art. 1 k.p.k. i art. 172 k.p.k. poprzez ustalenie stanu faktycznego sprawy w oparciu o czynności procesowe dokonane przez organy postępowania bez podstawy prawnej, polegające na odczytaniu podczas przesłuchania E. C. (1) zeznań złożonych przez innych świadków;

b) art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne informacji uzyskanych z zeznań E. C. (2) na temat sprawstwa R. Ł., w sytuacji gdy nie są one przyznane przez pomówionego; potwierdzone innymi dowodami, choćby w części; nie są spontaniczne, złożone wkrótce po przeżyciu objętych nimi zaszłości, ale po upływie czasu umożliwiającego uknuć intrygi; nie pochodzą od osoby bezstronnej; nie są konsekwentne i zgodne co do zasady oraz szczegółów w kolejnych relacjach składanych w różnych fazach postępowania, a także zawierają informacje sprzeczne, wzajemnie się wykluczające; nie pochodzą od osoby o nieposzlakowanej opinii, ale przestępcy obeznanego z mechanizmami procesu karnego, a udzielający informacji, a nadto pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie, a którego Sąd nie rozważył, co skutkowało błędnym ustaleniem okoliczności faktycznych sprawy, w szczególności przez przyjęcie, iż oskarżony R. Ł. i P. C. dopuścili się zarzucanych im czynów;

c) art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne informacji uzyskanych z zeznań E. C. (1) na temat sprawstwa P. C., w sytuacji gdy pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie, a którego Sąd nie rozważył, co skutkowało błędnym ustaleniem okoliczności faktycznych sprawy, w szczególności przez przyjęcie, iż oskarżony P. C. dopuścił się zarzucanego mu czynu;

d) art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez uznanie za wiarygodne zeznań J. K. (1), w sytuacji gdy są one wewnętrznie sprzeczne, niespójne, pozostają one w sprzeczności z pozostałym materiałem dowodowym, zgromadzonym w sprawie, a którego Sąd nie rozważył, co skutkowało błędnym ustaleniem okoliczności faktycznych sprawy, w szczególności przez przyjęcie, iż oskarżony P. C. był w biurze pokrzywdzonego J. K. (1);

e) art. 170 § 1 k.p.k. w zw. z art. 192 § 2 i 193 § 1 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego o ponowne przesłuchanie świadka J. K. (1) z udziałem biegłego psychologa oraz dopuszczenie dowodu z opinii psychologicznej na okoliczność stanu psychicznego rzeczonoego świadka oraz zdolności postrzegania i odtwarzania poczynionych spostrzeżeń, w sytuacji gdy przeprowadzenie tego dowodu mogło przyczynić się do wyjaśnienia istotnych okoliczności dla odpowiedzialności oskarżonego P. C., a przeprowadzeniu dowodu nie sprzeciwiała się żadna z przesłanek określonych w art. 170 § 1 k.p.k.;

f) art. 366 § 1 k.p.k. poprzez nieustalenie przez Sąd w sposób dokładny czasu, w jakim doszło do wizyty u J. K. (1), w której miał brać udział P. C., pomimo powołania w postępowaniu przez jego uczestników faktów to umożliwiających, a co mogło w istotny sposób przyczynić się do zweryfikowania alibi podanego przez rzeczonego oskarżonego;

g) art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez nierozważenie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku postępowania, w szczególności poprzez pominięcie zeznań świadka koronnego M. S., z których wynika, iż osoby będące wraz z P. M. u J. K. (1), po tym jak dowiedzieli się o fikcyjności faktur, nie podejmowały żadnych działań wobec pokrzywdzonego, co stawia w wątpliwość ustalenia Sądu, iż wszyscy uczestnicy mieli wiedzę, że faktura była fałszywa;

h) art. 366 § 1 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie przez Sąd sprzeczności wyłaniającej się z zeznań J. K. (1) złożonych na rozprawie w dniu 14 września 2010 r., dotyczącej tego, czy o sytuacji z fałszywymi fakturami powiedział (...), czy też wszystkim uczestnikom;

i) art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez nierozważenie okoliczności dotyczących strony podmiotowej oskarżonego P. C., w szczególności faktu, iż nie brał udziału w ustaleniach dotyczących wyjazdu do pokrzywdzonego K., w związku z czym mógł nie wiedzieć o fikcyjności faktury z której miała pochodzić dochodzona wierzytelność, a w konsekwencji mógł działać ze świadomością celu w postaci zwrotu wierzytelności;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku i mogących mieć wpływ na jego treść przez uznanie, że oskarżony P. C. wszedł w porozumienie pokrzywdzonego pozostałymi oskarżonymi, jak również iż kierował wobec pokrzywdzonego J. K. (1) i jego syna groźby zamachu na życie i zdrowie, a także gwałtownego zamachu na mienie, przy czym działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, w sytuacji, gdy żaden z dowodów zgromadzonych w materiale dowodowym nie pozwala na takie ustalenie.

Podnosząc powyższe zarzuty wniósł o uniewinnienie oskarżonych, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego L. S. adw. J. K. (4) zaskarżyła wyrok w całości zarzucając:

1. obrazę przepisów postępowania, mającą wpływ na treść orzeczenia, a to:

- art. 4 i 7 k.p.k. – poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów w zakresie pozbawienia waloru wiarygodności wyjaśnień osk. L. S.; bezkrytyczną ocenę wyjaśnień – zeznań E. C. (1) w zakresie uczestnictwa oskarżonego L. S. tak w zorganizowanej grupie przestępczej jak i wymuszeniach wobec I. K. i M. K. – mimo ewidentnych braków i „ułamności” w ich treści, w sposobie relacji o osobach uczestniczących w przestępstwach, sposobu „uzyskiwania” zeznań i wyjaśnień od E. C. (1), które dyskwalifikują je jako pełnowartościowe dowody w sprawie;

- art. 5 § 2 k.p.k. – poprzez rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego a to w odniesieniu do relacji: wyjaśnienia – zeznania E. C. (1) oraz zeznania świadków: I. K. i S. W.;

2. błąd w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia, mający wpływ na jego treść, polegający na:

- wyciągnięciu błędnego wniosku z relacji świadków I. K. i S. W. co do obecności wśród osób przybyłych do pokrzywdzonego I. K. oskarżonego L. S. poprzez przypisanie wyglądu osoby, który to opis nie jest kompatybilny z wyglądem oskarżonego, w konsekwencji błędne ustalenie, że to oskarżony L. S. uczestniczył w przedmiotowym przestępstwie jak również ustalenia w zakresie jego uczestnictwa w wymuszeniu na osobie M. K. – mimo braku dostatecznych dowodów w tym zakresie;

- nie znajdującym oparcia w materiale dowodowym ustaleniu, że osk. L. S. miał popełnić zarzucane mu przestępstwa w ramach zorganizowanej grupy przestępczej.

Podnosząc powyższe zarzuty wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanych mu czynów, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji celem ponownego rozpoznania.

Obrońca oskarżonego L. S. adw. R. B. na zasadzie art. 444 k.p.k. zaskarżył wyrok w całości. Na zasadzie art. 427 § 2 i 438 p. 1, 2 i 3 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

1. obrazę przepisów prawa materialnego art. 4 § 1 k.k., art. 101 § 1 p. 4 k.k. i art. 258 § 1 k.k. poprzez zastosowanie przy orzekaniu przepisów obowiązujących w dacie orzekania, podczas gdy względniejsza dla oskarżonego jest ustawa obowiązująca w chwili popełnienia przestępstwa, która winna skutkować uznaniem za przedawnione karanie za przestępstwo z art. 258 § 1 k.k. i umorzeniem w tym zakresie postępowania.

2. obrazę prawa procesowego:

a. art. 171 k.p.k., poprzez odczytanie C. w postępowaniu przygotowawczym w czasie jego przesłuchania w dniu 25.03.09r. zeznań pokrzywdzonych, co nie jest czynnością dozwoloną Ustawą, co doprowadziło, poprzez niedozwoloną sugestię do złożenia kolejnych zeznań, uzupełnionych o zasugerowane nowe szczegóły, dotyczące zarówno przebiegu zdarzeń jak i innych nowych współdziałających ze świadkiem sprawców, o których nie było mowy wcześniej,

b. art. 4, 7 i 410 k.p.k. poprzez przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów polegającej na bezkrytycznym daniu wiary zeznaniom świadka E. C. (1), podczas gdy jego zeznania:

- nie są potwierdzone innymi dowodami, nie są spontaniczne, są złożone w bardzo odległym czasie od zdarzeń, nie są konsekwentne i stanowcze, są wyrazem osobistego zainteresowania świadka, przerzuceniem winy na inne osoby, umniejszeniem stopnia własnego zawinienia, pochodzą od przestępcy obeznanego z mechanizmami procesu karnego,
- są sprzeczne z zeznaniami świadka koronnego S., pokrzywdzonych W., K., K., K., S., świadków K. i O.,

c. art. 4, 5 § 2, 92 i 424 k.p.k. poprzez:

- dokonanie analizy materiału dowodowego w sposób wybiórczy i niekorzystny dla oskarżonego, przy braku w uzasadnieniu motywów dyskwalifikacji zeznań świadków i dokumentów dla oskarżonego korzystnych, szczególnie psychologa E. K., J. R. i dokumentacji medycznej, w sytuacji gdy dowody te przemawiają za tym, że w roku 1999 oskarżony S. nie był w stanie popełniać zarzucanych mu przestępstw (na szkodę K.) bo przeżył załamanie nerwowe, był w trakcie terapii psychologicznej, podjął próbę samobójczą i był leczony,

- rozstrzygnięcie nie dających się usunąć wątpliwości na niekorzyść oskarżonego, mimo, że do takich wątpliwości należał m.in. brak ustalenia dat przestępstw przypisanych oskarżonemu S. i brak ten nie został usunięty w procesie skutecznie uniemożliwiając obronę oskarżonego,

- brak wskazania z jakiego powodu Sąd nie daje wiary zeznaniom świadka koronnego S., zeznającego odmiennie niż świadek C. w bardzo istotnych kwestiach, np. co do przywódcy i istnienia grupy, jej składu i stopnia trwałości, podczas gdy status tych dwóch świadków różni się znacznie, odmienna jest też waga ich zeznań,

- obliczenie okresu popełnienia przestępstwa na szkodę M. K. dokonane przez Sąd I instancji jako okresu od 9 czerwca 2001r. do kwietnia 2002r. z wyłączeniem okresu od 18 czerwca do 29 czerwca 2001r. przy zastosowaniu stronniczego wniosku, polegającego na tym, że skoro S. przebywał za granicą od 18 do 29 czerwca 2001r., to wtedy przestępstwo nie mogło mieć miejsca, podczas gdy Sąd winien potraktować tę wątpliwość na korzyść oskarżonego zakładając, że nic nie przeczy zaistnieniu przestępstwa właśnie w tej dacie i stanowi to kolejną nieusuwalną wątpliwość, która winna być potraktowana na korzyść oskarżonego,

- przemilczenie w uzasadnieniu skarżonego wyroku faktu, że oskarżony S. został zatrzymany parę miesięcy po zatrzymaniu współoskarżonych, nie ukrywał się, prowadził normalne życie, w sytuacji gdy w R. mówiło się od dłuższego czasu o przyczynach aresztowania współoskarżonych i S., gdyby miał powód, mógłby z łatwością ukryć się nawet za granicą, dysponował paszportem, w okresie o którym mowa wyjechał i wrócił z wakacji w Egipcie.

3. błąd w ustaleniach faktycznych, który miał wpływ na treść wyroku, polegający na przyjęciu, że oskarżony L. S. popełnił zarzucane mu aktem oskarżenia czyny

Na zasadzie art. 427 § 1 i 437 § 2 k.p.k. obrońca wniósł o:

zmianę wyroku w stosunku do oskarżonego L. S. i wydanie wyroku uniewinniającego go od zarzucanych mu czynów.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacje obrońców oskarżonych w zakresie w jakim kwestionują winę oskarżonych odnośnie przypisanych im czynów na uwzględnienie nie zasługują.

Podstawowym zarzutem podnoszonym przez wszystkie apelacje jest kwestia obdarzenia wiarą przez sąd wyjaśnień i zeznań świadka E. C. (1).

Skarżący słusznie podnoszą, że E. C. (1) występując w sprawie jako współpodejrzany, skorzystał z unormowania art. 60 § 3 k.k. i ujawnił przestępstwa, które popełnił wraz z oskarżonymi.

Skorzystał on więc z instytucji wprowadzonej przez ustawodawcę, która miała głównie przyczynić się do zwalczania przestępczości zorganizowanej. Fakt skorzystania przez sprawcę z instytucji ustawowej nie może przesądzać twierdzenia, że jego wyjaśnienia są niezgodne z prawdą i celowo lub złośliwie pomawia on współoskarżonych o dokonanie przestępstw. Dlatego twierdzenia apelacji zmierzające do takiej oceny wyjaśnień i zeznań E. C. (1) nie mogą zasługiwać na aprobatę.

Należy wskazać, że okoliczności dotyczące niniejszej sprawy oskarżony wskazał samorzutnie podczas przesłuchania w toku postępowania w sprawie Ap V Ds. 5/09/sp dotyczącej współdziałania w zorganizowanej grupie przestępczej kierowanej przez J. K. (3).

Okoliczności dotyczące czynów będących przedmiotem osądu nie były znane organom ścigania i w trakcie postępowania w sprawie były weryfikowane. Szczegółowa analiza w szczególności wstępnych wyjaśnień złożonych przez E. C. (1) występującego wówczas w charakterze podejrzanego, pozwala na stwierdzenie, że zarzuty apelacji sprowadzające się do twierdzeń, iż są one konfabulacją, czy też celowym obciążeniem współoskarżonych w imię własnych korzyści procesowych nie mogą być uznane za zasadne. We wszystkich wyjaśnieniach na k. 32-36, 52-56, 74-76 E. C. (1) nie podał prowadzącemu postępowanie wyuczonej treści wyjaśnień, które miałyby bezpodstawnie obciążyć współoskarżonych. Przeciwnie wyjaśnienia te wskazują, że z dużą ostrożnością wskazywał on na współsprawców dokonanych przestępstw. Oskarżony był przesłuchiwany w dniu 4 listopada 2008r. na temat zdarzeń, które miały miejsca w okresie od stycznia 1999r. do grudnia 2002r.

Naturalną jest więc rzeczą, co wynika z zasad doświadczenia życiowego, że szczegółów poszczególnych zdarzeń, z uwagi na upływ czasu, nie pamiętał i odtwarzał je sobie w toku prowadzonego postępowania przygotowawczego. Wskazał jednak na dokonanie wspólnie z współoskarżonymi sześciu przestępstw, których okoliczności w trakcie postępowania były weryfikowane.

Słusznie wskazują apelacje, że konfrontacja pośrednia przeprowadzona przez funkcjonariusza CBS w dniu 25.03.2009r. (k. 293-300) polegająca na odczytaniu E. C. (1) części zeznań pokrzywdzonych może budzić wątpliwości. Na tą okoliczność apelacje obrońców P. M., A. J., P. C. i R. Ł. zasadnie powołują poglądy orzecznictwa i doktryny. Podstawowe orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 7 kwietnia 1981r. Rw 96/81, LEX nr 19716 jest jednak błędnie interpretowane. Wyrażony w tym orzeczeniu pogląd Sądu Najwyższego stwierdza, że nie można poprzestać na

odczytaniu świadkom czy oskarżonym zeznań innych świadków lub wyjaśnień innych oskarżonych, pomiędzy którymi zachodzą sprzeczności, w takich wypadkach bowiem należy - w myśl art. 157 § 3 k.p.k. – dokonać konfrontacji przesłuchiwanym osób w celu wyjaśnienia sprzeczności.

Pogląd ten nie wyklucza więc możliwości odczytywania zeznań i wyjaśnień odmiennie zeznających świadków i oskarżonych, lecz wskazuje na to, że nie można poprzestać jedynie na odczytaniu, bowiem w celu wyjaśnienia sprzeczności należy dokonać konfrontacji odmiennie zeznających osób.

Apelacje starają się nie dostrzegać, że wprawdzie nie prowadzący postępowanie przygotowawcze, lecz sąd takiej konfrontacji dokonał (k. 3220-3232, 4652-4653). Konfrontacja ta miała miejsce podczas rozpraw w dniu 18 października 2010r. i 28 kwietnia 2011r., a więc po uzyskaniu przez oskarżonego korzystnego wyroku, który został wydany w dniu 8 czerwca 2010r. (k.2546-2547).

W dacie dokonanych konfrontacji oskarżony mimo, że nie miał interesu prawnego aby „fałszywie”, zgodnie ze stanowiskiem skarżących, obciążać współoskarżonych, podtrzymywał swoje wyjaśnienia złożone w sprawie.

W tych warunkach nawet gdyby przyjąć, że przesłuchanie E. C. (1) w dniu 25.03.2009r. (k.293-300) zostało dokonane z obrazą prawa procesowego, to zgodnie z art. 438 pkt 2 k.p.k. obraza ta nie miała wpływu na treść orzeczenia. Okoliczności podawane podczas tego przesłuchania nie były jedynym i podstawowym dowodem uznania winy współoskarżonych.

Należy w szczególności wskazać, że mimo braku wcześniejszych powiadomień organów ścigania, pokrzywdzeni, poza M. K., przesłuchani na temat okoliczności podawanych przez E. C. (1) potwierdzili fakty dokonanych przestępstw. Natomiast M. K. w swoich pierwszych zeznaniach w sprawie (k.103v) zawarł credo swojej postawy prezentowanej w toku postępowania w sprawie „wiem, że pieniędzy nie odzyskam, chcę mieć spokój, oni mają kolegów na wolności, boję się tych ludzi.” Pokrzywdzony K. zasłaniając się niepamięcią nie potwierdził okoliczności, które podał E. C. (1), nie dlatego, że przestępstwo na jego szkodę nie zostało dokonane, lecz dlatego, że nadal bał się oskarżonych.

Powyzsze okoliczności sąd meriti miał na uwadze i szczegółowo w stosunku do każdego z pokrzywdzonych wskazał jakie dowody zadecydowały o uznaniu winy oskarżonych za udowodnione.

W tych warunkach brak jest podstaw do uznania za zasadne zarzutów podnoszonych we wszystkich apelacjach, że sąd pierwszej instancji orzekł w sprawie z obrazą prawa procesowego wskazaną w apelacjach.

Odnosnie braku obrazy art. 172 k.p.k. podnoszonej w apelacjach obrońców: P. M., A. J., P. C. i R. Ł. sąd wypowiedział się w poprzedzającej części uzasadnienia. Sąd meriti również miał na uwadze to zagadnienie i szeroko ustosunkował się do niego wskazując, że nieprawidłowości przesłuchania E. C. (1) przez funkcjonariusza CBS w dniu 25.03.2009r. (k.293-300) wobec faktu późniejszej konfrontacji z pokrzywdzonymi, nie miały wpływu na treść orzeczenia.

Apelacje obrońców oskarżonych: M., J., S., C. i Ł. zarzucają również obrazę art. 170 § 1 k.p.k., która miałaby polegać na tym, że sąd nie uwzględnił wszystkich wniosków zgłaszanych przez wyżej wymienionych. Taka ocena jest błędna, to sąd a nie strona ocenia zasadność wniosku dowodowego i w przypadku stwierdzenia jego niezasadności z powodów określonych w art. 170 § 1 k.p.k. orzeka o jego oddaleniu. Inny sposób procedowania polegający na uwzględnieniu wszystkich wniosków dowodowych zgłoszonych przez strony powodowałby w wielu przypadkach niemożliwość merytorycznego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd pierwszej instancji każdorazowo ocenił zasadność zgłoszonych wniosków dowodowych i w przypadku podjęcia decyzji merytorycznych o ich oddaleniu prawidłowo je uzasadnił, zaś Sąd Apelacyjny nie stwierdził błędu w tym zakresie. Odmienna ocena ich trafności ze strony skarżących nie może decydować o uznaniu ich za wadliwe.

Brak jest również podstaw do uznania za zasadne zarzutów obrazy art. 92 k.p.k. i 410 k.p.k. podnoszonych przez obrońców oskarżonych: M., J., P., C., Ł. i S.. Przepisy te zawierają tożsamą normę prawną, że podstawę orzeczenia – wyroku może stanowić tylko całokształt okoliczności ujawnionych w toku postępowania – rozprawy.

Apelacje nie wskazują jakie dowody sąd pominął podczas oceny materiału dowodowego, czy też na podstawie jakich dowodów nie ujawnionych w toku rozprawy wydał zaskarżone orzeczenie.

Podobnie apelacje obrońcy oskarżonego P. M. i obrońcy oskarżonych P. C. i R. Ł. nie konkretyzują na czym polega obraza art. 366 k.p.k. Bezsporne bowiem jest w sprawie, że przewodniczący kierował rozprawą i doprowadził do wydania orzeczenia. Okoliczność, że jest ona niekorzystna dla oskarżonych nie przesądza obrazy art. 366 § 1 k.p.k.

Zarzuty: obrazy art. 171 § 1 i § 4 k.p.k. podnoszony przez obrońcę D. S. (1) i zarzut obrazy art. 171 k.p.k. podnoszony przez obrońcę oskarżonego L. S., ściśle łączą się z zarzutami obrazy art. 172 k.p.k., i wbrew twierdzeniom skarżących wskazywane nieprawidłowości przesłuchania E. C. (1) nie mała istotnego znaczenia dla prawidłowego rozstrzygnięcia sprawy.

Nie mogą być uznane ze słuszne również zarzuty podniesione przez apelację obrońcy oskarżonych P. C. i R. Ł. obrazy art. 7 Konstytucji RP oraz art. 192 § 2 k.p.k. i 193 § 1 k.p.k.

Zgodnie z art. 7 Konstytucji organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Brak jest podstaw do uznania, że sąd procedował w sprawie wbrew przepisom kodeksu postępowania karnego. Fakt wydania niekorzystnego wyroku dla oskarżonych nie przesądza zasadności takiego twierdzenia. Działając zgodnie z prawem sąd może zarządzić przesłuchaniu świadka z udziałem biegłego tylko w uzasadnionych przypadkach, gdy istnieją wątpliwości co do stanu psychicznego świadka, jego stanu rozwoju umysłowego oraz zdolności postrzegania lub odtwarzania przez niego postrzeżeń. Fakt, że J. K. (1) rozpoznał oskarżonego C. jako sprawcę przestępstwa nie uzasadnia poddania w wątpliwość jego zeznań oraz zdolności postrzegania i odtwarzania.

Z zasad doświadczenia życiowego wiadomym jest, że odtworzenie zdarzeń z przed kilku lat jest często bardzo utrudnione i może powodować rozbieżności w zeznaniach świadka, lecz nie jest to powodem do korzystania z unormowań art. 192 § 2 k.p.k. i 193 § 1 k.p.k.

Apelacja obrońcy oskarżonych P. C. i R. Ł. zarzuca również obrazę art. 4 k.p.k., zaś apelacja obrońcy oskarżonego M. P. obrazę art. 2 § 2 k.p.k. i art. 4 k.p.k., natomiast apelacje obrońców pozostałych oskarżonych zarzucają obrazę art. 4 k.p.k. i 5 § 2 k.p.k. Lektura wymienionych apelacji wskazuje, że skarżący błędnie interpretują zasady wymienione we wskazanych przepisach – zasadę prawdy materialnej, zasadę obiektywizmu i in dubio pro reo.

Powyższe zasady zarówno w orzecznictwie jak i w doktrynie zostały zdefiniowane w sposób jednoznaczny i nie nakazują one sądowi interpretacji materiału dowodowego sprawy jedynie na korzyść oskarżonego, lecz obligują do dokonania ustaleń zgodnie z zasadą prawdy materialnej określonej w art. 2 § 2 k.p.k. natomiast zasada obiektywizmu określona w art. 4 k.p.k. nakazuje organom prowadzącym postępowanie, zachowanie obiektywizmu w stosunku do stron i innych uczestników postępowania, a także do sprawy będącej przedmiotem rozpoznania.

Podobnie zasada in dubio pro reo nie może stanowić pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości, co starają się czynić skarżący. Z brzmienia art. 5 § 2 k.p.k. wynika, że reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszystkich starań organu prowadzącego postępowanie, nie da się usunąć występujących w sprawie wątpliwości. Przepis ten dotyczy wątpliwości jakie może powziąć sąd orzekający a nie strona, dopiero gdyby sąd je powziął i nie rozstrzygnął na korzyść oskarżonego, zasadny byłby zarzut naruszenia tego przepisu.

Z treści motywów zaskarżonego wyroku nie wynika, aby takie wątpliwości sąd powziął. Skarżący słusznie wskazują, co podnosi również sąd meriti, że sprawa niniejsza jest bardzo trudna, głównie z uwagi na upływ czasu. Współoskarżony E. C. (1) oraz pokrzywdzeni starali się odtworzyć przebieg zdarzeń z przed wielu lat. Naturalną jest więc rzeczą, że pamięć przesłuchiwanym świadków nie jest jednolita i w ich zeznaniach mogły istnieć rozbieżności.

Należy więc postawić pytanie czy rozbieżności te są na tyle istotne, aby sprawcy przestępstw pozostali bezkarni.

Sąd meriti miał te okoliczności na uwadze i wskazał na nie w motywach zaskarżonego wyroku. Analizując materiał dowodowy sprawy wskazał odnośnie każdego z czynów jakie dowody miał na uwadze uznając winę oskarżonych w zakresie ich dokonania za udowodnioną.

Dowody te poszczególne apelacje obrońców starają się interpretować odmiennie zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych i dążąc do uzyskania bezkarności sprawców.

Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, co czynią apelacje, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędu w ustaleniach faktycznych. Odmienna ocena dowodów korzystna dla oskarżonego jest prawem obrońcy. Nie wynika z niej jednak samo przez się by ocena dokonana przez sąd orzekający charakteryzowała się dowolnością.

W orzecznictwie zarówno Sądu Najwyższego jak i Sądów Apelacyjnych powszechnie akceptowany jest pogląd, że bezpośredni kontakt z osobą przesłuchiwaną ma bardzo istotne znaczenie dla prawidłowej oceny wiarygodności tego dowodu, zaś zarzut błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku jest tylko wówczas słuszny, gdy zasadność ocen i wniosków wyprowadzanych przez sąd z okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania.

Kontrola odwoławcza takiej oceny sprowadza się do sprawdzania, czy nie wykazuje ona błędów natury faktycznej lub logicznej i czy nie jest sprzeczna z doświadczeniem życiowym i wskazaniem wiedzy.

W ocenie Sądu Apelacyjnego przeprowadzona przez sąd I instancji ocena materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie nie zawiera błędów natury faktycznej i logicznej i wbrew twierdzeniom apelacji podnoszącym zarzut obrazu art. 7 k.p.k., spełnia wymagania tego przepisu.

Sąd meriti mając bezpośredni kontakt ze świadkiem E. C. (1) podczas przesłuchania w toku rozprawy zgodnie z uprawnieniami wynikającymi z art. 7 k.p.k. był uprawniony do powzięcia przekonania o wiarygodności jego zeznań i wykazał, że dowód ten nie jest w sprawie odosobniony, lecz znajduje potwierdzenie w dowodach wskazanych w motywach zaskarżonego wyroku.

Wskazywana w apelacjach odmienna ocena poszczególnych dowodów jest polemiką z prawidłowymi ustaleniami tegoż sądu i na uwzględnienie nie zasługuje. W sytuacji gdy kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok znajduje pełne oparcie w prawidłowo dokonanej ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego i ujawnionego w postępowaniu (art. 410 k.p.k.) nie ma podstaw do zdyskwalifikowania zaskarżonego rozstrzygnięcia (por. wyrok SN z 6 października 1987r. VI KR 263/87, OSNKW 1988/3-4/28).

Natomiast zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, dzielając ocenę materiału dowodowego przyjętą przez sąd pierwszej instancji sąd odwoławczy nie jest zobowiązany „powtarzać rozważań” zawartych w uzasadnieniu wyroku tegoż sądu, ani też „przytaczać nowych” (por. postanowienia SN: z 5 maja 2003r., VKK 170/02, LEX nr 78398; z 24 listopada 2009r., II KK 134/09, LEX nr 550470).

Uwzględniając powyższe i dzielając stanowisko sądu pierwszej instancji, Sąd Apelacyjny uznał, że wina oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów została w pełni udowodniona, a apelacje kwestionujące powyższe ustalenia na uwzględnienie nie zasługują.

Zasadne są zaś zarzuty podniesione w apelacjach obrońcy oskarżonego M. P. i obrońcy oskarżonego L. S. – adw. R. B., wniosek zgłoszony przez obrońcę A. J. podczas rozprawy apelacyjnej oraz wniosek prokuratora zgłoszony podczas rozprawy apelacyjnej na podstawie art. 440 k.p.k. w zw. z art. 439 § 1 pkt 9 k.p.k. o umorzenie postępowania odnośnie czynów wyczerpujących dyspozycję art. 258 § 1 k.k. przypisanych oskarżonym: A. J., D. S. (1), M. P. i L. S..

Orzekając odnośnie tych czynów sąd błędnie zastosował ustawę obowiązującą w dacie orzekania, mimo iż w przypisanych oskarżonym czynach przyjął, że oskarżeniu dokonali ich w okresie od stycznia 1999r. do grudnia 2002r. Zgodnie z art. 4 § 1 k.k. sąd zobowiązany był podczas orzekania zastosować ustawę z daty popełnienia przestępstwa bowiem była ona względniejsza dla sprawcy.

W dacie popełnienia przestępstwa czyny z art. 258 § 1 k.k. przypisane oskarżonym zagrożone były karą pozbawienia wolności do 3 lat i zgodnie z art. 101 § 1 pkt 4 k.k. ich karalność w dacie orzekania uległa przedawnieniu, bowiem postępowanie karne w stosunku do oskarżonych zostało wszczęte po upływie 5 lat od daty ich popełnienia.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżony wyrok w zakresie wymienionych czynów i w tym zakresie na podstawie art. 17 § 1 pkt 6 k.p.k. postępowanie karne umorzył.

Odnosząc się na podstawie art. 447 § 1 k.p.k. do wymiaru kary orzeczonej wobec oskarżonych Sąd Apelacyjny stwierdził, że za wyjątkiem oskarżonego R. Ł. nie mogą być one uznane za niewspółmiernie surowe.

Sąd orzekł wobec oskarżonych kary proporcjonalne w stosunku do ilości popełnionych przestępstw. Przy wymiarze kary miał na uwadze przesłanki z art. 53 k.k. oraz uwzględnił okoliczności obciążające i łagodzące wobec oskarżonych a przedstawione stanowisko za wyjątkiem oskarżonego R. Ł. Sąd Apelacyjny w pełni podziela.

Natomiast odnośnie R. Ł. w toku postępowania odwoławczego do akt sprawy został dołączony kwestionariusz wywiadu środowiskowego (k.5629-5630), z którego wynika, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma stałą pracę, dobre warunki bytowe i obecnie nie jest notowany przez policję.

Uwzględniając powyższe oraz fakt, że w przeszłości był on tylko dwa razy karany (k.1378, 4428) i orzeczono wobec niego karę wolnościową, zaś od daty czynu upłynął okres 13 lat, Sąd Apelacyjny uznał, że nie zachodzi potrzeba orzeczenia wobec niego kary izolacyjnej, bowiem orzeczona wobec niego kara wolnościowa również spełni pożądane cele zapobiegawczo – wychowawcze. Z tego względu Sąd Apelacyjny wykonanie orzeczonej wobec niego kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił.

Sąd Apelacyjny miał także na uwadze, że oskarżony P. C. również został skazany tylko za jeden czyn na taką samą karę jak R. Ł. i wywiad środowiskowy wobec niego jest pozytywny (k.5658). Sąd zważył jednak, że oskarżony był w przeszłości wielokrotnie karany (k.1385-1386, 4425-4426), ostatnio za przestępstwa przeciwko mieniu na karę 7 lat pozbawienia wolności, którą odbył w warunkach Zakładu Karnego, zaś czyn przypisany oskarżonemu w sprawie niniejszej powinien być osądzony w powyższej sprawie w zbiegu realnym.

Powyższa okoliczność uzasadnia brak możliwości zastosowania wobec niego instytucji warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności.

Uwzględniając całokształt omówionych okoliczności Sąd Apelacyjny orzekł jak w części dyspozytywnej wyroku. Zasadzenie od oskarżonych opłaty na rzecz Skarbu Państwa uzasadnia art. 627 k.p.k.

Zgodnie z art. 457 § 2 k.p.k. prokurator nie złożył wniosku o uzasadnienie wyroku i z tego względu nie zachodzi potrzeba ustosunkowania się przez sąd odwoławczy do zarzutów podniesionych w apelacji prokuratorskiej.